

שלוש - מחזה מאת יערה מורי, ישראל 2000

שלוש

יערה (אפריל-דצמבר 2000)

מחזה לשלוש דמויות:
תמר – אימא (37)
ניצן – חברה (19)
אילנה – בת (18)
מתרחש בביתן של תמר ואילנה

תמר:

אילנה מתוקה, בואי רגע, תסתכלי שניה על אימא שלך, - איך אני נראית? החולצה יפה לי? באמת אבל אל תתחנפי. קניתי לי אותה היום במתנה, סתם בלי שום סיבה מיוחדת. נו, אז מה את אומרת? איך היא? מוצא חן בעיניך? אני יכולה לקנות גם לך אם תרצי, היא לא הייתה כל כך יקרה. את יודעת שעכשיו אני מנסה לחסוך בשביל שנוכל שתינו לנסוע לאירופה אבל לפעמים מותר גם קצת להתפנק, לא? לא יודעת בדיוק, זה מתחיל רק בשבע בערב, למה? איזו שיחה? היום בערב? אה, עכשיו אני נזכרת, נכון, באמת קבענו. אבל נצטרך לדחות אותה לפעם אחרת כי אני בדיוק יוצאת עכשיו ואחזור רק בלילה. לא יודעת, מאוחר. זה לא נכון! אני לא כל הזמן דוחה את זה, את פשוט תמיד מבקשת בזמן לא טוב. מה?! לא יכול להיות. חודש? חודש מאז שחזרת? את בטוחה? תבדקי טוב. אם את אומרת... איך שהזמן טס, בלי להרגיש בכלל. או קי אז מה דעתך שנעשה את זה מחר. באמת... שום דבר לא כל כך דחוף שלא יכול לחכות למחר. תקשיבי לי מתוקה - את מוכרחה לצאת מהלחץ זה לא בריא לך וזה יביא רק צרות. תאמיני לי: קחי את החיים לאט, בגיל שלך אסור להזדרז יותר מדי. אוקי, אני יודעת שאת כבר לא ילדה קטנה, אבל את עדיין בגיל כזה שאפשר לעשות טעויות גדולות בגלל שגיאות קטנות ואחר כך לשלם על זה לכל החיים. מה למשל? מה לא? חסר סיפורים על כל מיני שקופצים למיטה עם מישהו ללילה אחד ואחר כך מתים מאידס, חבר'ה שמתמכרים לסמים? או סתם כאלה שמפסיקים ללמוד? בנות שבטעות נכנסות ל... אני באמת לא צריכה להסביר לך הרי יש אינסוף דוגמאות. בקיצור - אני אומרת שצריך לשים טוב טוב לב למה שעושים. בסדר בסדר אני יודעת שאת לא כזאת אבל אין גבול לטעויות שאפשר לעשות. לכל אחד יש נפילות לפעמים ואני פשוט דואגת לך ורוצה שתשמרי על עצמך. זה הכל. מודה, זאת כנראה באמת לא הפעם הראשונה שאני אומרת לך את כל זה. בטח שגם לי היו מה את חושבת. כן מה לעשות, ויש דברים שאני משלמת עליהם עד היום. מה בדיוק אני לא יודעת תפסת אותי בדיוק בדלת אני צריכה לחשוב על זה. נדבר על כל זה אחר כך. נכון שכחתי אני באמת לא אהיה כאן בערב. אז בפעם אחרת. ממילא התכוונו לדבר לא? למה? מה זה כל כך חשוב? טוב, מה שזה לא יהיה אני לא בורחת לשום מקום ואני תמיד אשמח לספר לך דברים כדי שתוכלי ללמוד מהניסיון שלי. כן, אבל לפני זה חשבתי לעשות כמה דברים. מה? את יודעת מה, אני אתעכב עוד כמה דקות אם כל כך חשוב לך. רק כדי שתאמיני לאימא שלך שהיא יודעת על מה שהיא מדברת. אז מה השאלה בדיוק? טעויות... תני לי לחשוב, למשל שלא נלחמתי שישאירו אותי בביה"ס. העיפו אותי אבל אני מאמינה שאם הייתי מתעקשת היו נותנים לי עוד הזדמנות. תראי ציונים טובים היו לי, אפילו מעולים אבל לא הייתי מגיעה לשיעורים בכלל, הייתי מאוד מזלזלת. בעיקר בגלל זה, המורים לא יכלו לקבל את זה שאני מסתדרת

יותר טוב בלעדיהם, זה לא התאים לאגו המגלומאני שלהם. טוב, אצלכם זה אחרת, דברים השתנו מאז. תשמעי יש גם את אלה שהתחנפו למורים אבל לי היה את הכבוד שלי. כן, זהו, כלומר, זה העיקר. זאת הסיבה. היה גם עוד איזה עניין קטן. את בטוחה שאת רוצה לדעת? הייתי מעורבת באיזה סקנדלון קטן... את תצחקי. חסר לך שתצחקי. גם אם בא לך להתפוצץ מצחוק את שומרת את זה אצלך, ברור? המנהל שלי לא יכל לשאת את העובדה שעמד לו בגללי, לכן הוא היה חייב להיפטר ממני. לא כל פעם שהוא ראה אותי, לא צריך להגזים אבל הייתה הפעם האחת ההיא שהייתה מספיקה בהחלט. האמת שאני מודה, לא ממש ראיתי אבל כל הבנים אמרו ואני מאמינה להם. כי זה היה מתאים לסיטואציה. את מבינה אחרת הוא לא היה גבר. מה זאת אומרת, איך אני אסביר לך, אני לא הייתי הכי לבושה אז. תראי את יודעת שאבא שלך ואני היינו חברים עוד מהתיכון ושהוא היה מצייר הרבה והיו לו חברים שגם – הם היו מין קליקה כזאת. אז פעם אחת הם ביקשו אותי ואני בהתחלה קצת התביישתי אבל אני ואבא שלך רק התחלנו לצאת ולא היה לי נעים לסרב וגם אמרתי לעצמי - לעזאזל עירום זה לא משהו שיש להתבייש בו - פעם כל האנשים הסתובבו עירומים לא? אז אחרי שראיתי שזה לא כזה נוראי הסכמתי גם בשאר הפעמים וזה די הפך למין הרגל כזה ואפילו את יודעת יש בזה גם משהו מאוד נחמד שאיזה עשרה גברברים עומדים מולך ולוטשים עיניים, מרוכזים מאוד, כך בלבד. זה מפנק את האגו. יאללה, אל תיראי כזאת מזועזעת. בסך הכל, כמו כולם, הברזנו משיעורים וכמו בכל מקום אחר בעולם ציירים ציירו את גופה של האישה. לא שהייתי ממליצה לך לעשות את אותם דברים. ממש לא. אני מאוד מקווה שאת. אוקי, נרגעתי. הבעיה האמיתית היחידה הייתה שתפסו אותי, את מוזמנת להוסיף את זה לרשימת הטעויות. להורים שלי המנהל מן הסתם אמר שזה מאוד לא מכובד ושהם לא יוכלו לתת לי להמשיך ללמוד בבית הספר אחרי כזה סקנדל. בלה בלה בלה. ביג דיל. חבל שהוא לא הסביר להם את הנגיעה האישית שלו לעניין כלומר איפה זה באמת נגע לו. את יודעת, אנשים תמיד אוהבים להפיל את האחריות על מישהו אחר. חבל כי אז אולי הם לא היו לוקחים את זה כזה כבד. כן, מאוד כבד. הם לא דיברו איתי בכלל. הם יכולים להגיד שזה היה עונש חינוכי או כל דבר אחר אבל המציאות הייתה שהם פשוט היו חלשים ורכרוכיים מדי בשביל להתמודד עם זה שאני לא בדיוק רוקדת לפי החליל שלהם. הם לא. מאז. כלומר אחרי שלושה שבועות הם באו אלי ועשו איתי "שיחה" ממש שיחה... - הם אמרו לי שאם אני לא לומדת אז לפחות משהו אני אעשה, כלומר שאעבוד. במילים אחרות הם העיפו אותי מהבית. זה לא משנה, זה היה איך שהם אמרו את זה. לא היה אפילו שמץ של חיבה בעיניים שלהם, רק שנאה כעס, תיעוב, ובושה... כי הם התביישו בי, הם פשוט התביישו בי בגלל כל הדעות השמרניות שלהם. את מכירה את הסבא שלך, הוא לא שמרן? אז אני אומרת לך שהוא כזה שמרן שאפילו אברהם אבינו לא היה מתבייש בו. טוב טוב, די, ברצינות. בקיצור. נשארתי לגמרי לבד. אולי גם זאת

הייתה טעות אבל מה יכולתי לעשות אחרת. הם התביישו בי ומזה אי אפשר היה להתעלם, זה היה ברור מדי. דוקר וכואב מדי, לא יכולתי לשאת את זה. גם לי היה קשה, מה את חושבת. אבל את צודקת שזאת הייתה אולי טעות. זה הרי באמת לא משמח אותי לשמוע אותך מספרת על המצב שלו במוסד לבד ועליה שלבד וכבר לא יכולה לטפל בו. באמת את כזאת נשמה טובה שככה את לוקחת את זה על עצמך ובאה לבקר אותם, תדעי לך שאני מאוד מעריכה את זה. בכלל שאת מסוגלת לסבול אותם. כל הכבוד לך, מה אני אגיד לך הלוואי שלי הייתה הסבלנות שלך יש. אני? מה פתאום! לא דיברתי אתם יותר מעשרים שנה ופתאום אני אבוא, תאמיני לי הם אפילו לא ישמחו לראות אותי. הוא ימות על המקום. לה זה אולי ייקח שבוע, לא יותר. יותר בריא בשבילם שאני אתפוס מרחק. לא לא לא תשכחי מזה, כי זה רעיון גרוע מאוד, באמת אילנה, בלי להעליב, כי ככה. את יודעת, כמו בשיר: העגלה נוסעת. חלפו עשרים שנה. לא אקטואלי. אני לא הבת שלהם והם לא ההורים שלי. כן, מאז אותו היום מה את רוצה שאני אגיד לך יותר מזה? עשיתי טעות, הודיתי בזה כבר אבל זה אבוד, די, חאלס מספיק, לא מדברים על זה יותר טוב? ביפו, ליד שכונת המזלות. איזה זיכרון יש לך את. באמת עבדתי שם פעם. אצל צייר אחד שהיה מבוגר ממני בהרבה ומאז לא הייתי שם. שמונה עשרה שנה, היית מאמינה! אפילו חשבתי שאולי היום בגלל שאני כבר בסביבה אני אקפוץ לשם ואראה מה קורה. לחזור? הלוואי, קשה לי להאמין. לפעמים אני עוד חושבת על זה, אולי... וסך הכל למרות כל הויכוחים אני בהחלט מסכימה אתך שהעבודה במפעל היא לא משהו. טוב, נראה היום, אני אקפוץ לשם, אדבר אתו ונראה, אולי יצא מזה משהו. עכשיו באמת תסתכלי ותגידי לי מה דעתך. אני חושבת שקצת השמנתי מאז... וגם הזדקנתי, נכון עברו הרבה שנים אבל המוח של גברים עובד ככה שחיוך של ילדה בת שש יכול לרדוף אותם עד שהם מתגרשים בגיל שישים, זה פשוט לא נתפס אצלם שהזמן חולף ושנחנו משתנות יחד אתו. בשביל להגיע אליו אני באמת כבר חייבת לזוז. אמרתי לך, זה מן אירוע כזה. מסיבה... כן של המפעל. לכבוד ההתרחבות. הזמינו את כל העובדים. לא חשבתי על זה. כן אני מסבירה לך שזה לא עלה בדעתי שאם אני הולכת עכשיו למסיבה אז כאילו שאני מעודדת אותם. לא יודעת זה לא עלה בדעתי. אני פשוט עובדת שם והזמינו אותי זה נראה היה לי נחמד, זה הכל. אני לא מתכננת שום קונספירציה אני פשוט רציתי לצאת קצת לבלות זה הכל. נדבר על זה כשאני אחזור, זה באמת לא הזמן לויכוחים אידיאולוגיים. תראי העבודה במפעל מן הסתם לא העבודה שהכי רציתי בעולם. אבל לא הייתה לי ברירה. זאת לא פעם ראשונה שאני מנסה להסביר לך. זה מה שהיה לא מצאתי עבודה אחרת, זה מה שנשאר. איך מה? מה איכפת היה לי אז הזיהום סביבה, לעזאזל כשאני יודעת שתהיה לי תינוקת בלי בית לגדל. סליחה אילנוש, אני יודעת שאת קצת רגישה בנושא, אבל באמת, תפעילי את הראש החכם שלך. את היית לי בבטן הייתי לבד, הייתי מוכרחה למצוא עבודה, לא בשבילי, קודם כל בשבילך, זה מה שאת

אומרת היום... כי מהרגע שהחלטתי שאני הולכת אתך זה היה עד הסוף. לא וויתרתי, נלחמתי כמו לביאה נלחמתי לבד, בעולם הזה שהוא לא כל כך קל לפעמים. תביני שאת העבודה הזאת מצאתי כשכבר הייתי נואשת אחרי שסיימתי לעבוד אצלו. תראי הוא סיפק לי את כל התנאים של שינה ואוכל אז המשכורת לא הייתה גבוהה. עבדתי אצלו שנתיים אבל בקושי הצלחתי לחסוך. לא הרגשתי שזה כל כך נחוץ כי תכננו נסיעה גדולה לאירופה כדי שהוא יתפרסם ויוכל לצייר אותי בכל מיני נופים אקזוטיים שיפרו את הדמיון שלו. וככה גם חשבתי שאני אמצא עבודה יותר נחשבת, שגם מכניסה יותר ומאפשרת התקדמות, שאני ארוויח הרבה כסף ואלמד המון - יותר ממה שכל בית ספר או אוניברסיטה יוכלו ללמד אותי שאלמד על החיים, שאתפתח, דיברנו על כל זה חודשים מראש. דברים הסתבכו. את לוחצת! כן הסתבכו! לא התפטרתי כדי ללכת למפעל! אל תסיקי מסקנות כל כך מהר. אפשר להגיד שפוטרתי. נכון, אהבתי את העבודה אצלו אבל תאמיני לי שלא עזבתי מרצוני החופשי! בין כל זה אבא הגיע יום אחד לסטודיו. וחמישה חודשים אחר כך כשכבר התחילה לי טיפה הבטן השתדלתי להימנע עד כמה שאפשר מעבודה. זה יצא בסדר כי עבדנו כל הזמן על המסע וגם הרגשתי לא הכי טוב אז אמרתי שאני חולה. הוא הבין וויתר לי במשך כל החודש עד לנסיעה. אז הגיע היום הגדול שהיינו אמורים להפליג. לא הוא עדיין לא ידע. הרגשתי שהוא עוד לא בשל לזה. רציתי להפתיע אותו באירופה או לתת לו לגלות לאט לאט, לא יודעת, הרגשתי שבארץ זה יהיה פחות נכון. ממילא חשבתי שזה עשוי אפילו לשמח אותו. לא הסתרתי את זה ממנו פשוט לא מצאתי את הזמן המתאים לספר לו. אולי, לא יודעת לא חשבתי על זה ככה מה שלא יהיה אחרי שהאמת בגדה בי פעם אחרי פעם זה יכול היה להיות רק טמטום מצדי להמשיך להיות לה כל כך נאמנה. לא היה מה לדעת כי לא הייתי נפגשת עם אבא שלך, להורים שלו היה משהו נגדי. את נוצרת מפעם אחת מיוחדת כשהוא נכנס לסטודיו במקרה. הוא כנראה הרגיש אותי, הרגיש שאני שמה לבד ובא בשביל ליצור איתי ביחד אותך. היה בינינו קשר מאוד מיוחד. אולי את כועסת עלי לפעמים על זה שאני ככה לבד אני לא יודעת אבל חשוב לי שתדעי שאת נולדת מאהבה, האהבה הכי גדולה שהעולם הזה ידע. ואבא שלך, הוא הגבר היחידי שבאמת אהבתי. בכל מאודי אהבתי וגם שנתיים שעברו מאז התחלתי לעבוד בסטודיו וגם בנות אחרות שהיו לו אני עדיין יודעת שאהב אותי כמו שלא אהב אף אחת אחרת לפחות באותה תקופה. ומתוך האהבה הגדולה הזאת שנפגשה במקרה באותו היום את התחלת להיוולד, ושישה חודשים אחר כך כבר הייתי עם הצייר על החוף. שני התיקים שלנו כבר היו על האנייה, לא היה לי הרבה אבל מה שכן היה לי היה בתיק הזה. ההפלגה עמדה לצאת בעוד כמה שעות. ואז פתאום, אחרי חודש שהוא הניח לי משום שידע שאני חולה ולא מרגישה הכי טוב, את מין הסתם עשית לי קצת צרות הוא פתאום ביקש ולא סתם ביקש וביקש, הוא כמעט התחנן שאתן לו לצייר אותי, ככה על רקע החוף, רגע לפני המסע הגדול, אמר לי שאני יפה כמו הלנה. אילנה שלי, את

היית כל כך מזערית עדיין אבל ידעתי שאת איתי, ששתינו ביחד, באש ובמים. ואם כבר דיברנו על טעויות הרות גורל אז הטעות האמיתית שלי הייתה אותו היום, על החוף כחמש שעות פני ההפלגה כשנכנעתי לו. את מבינה לא התעקשתי כי לא רציתי שהנסיעה תתקלקל שהוא יתחיל לכעוס עלי ו... לא יודעת. לא היה לי ספק כמעט שעכשיו הוא יראה. הרי הוא היה צייר והיו לו עיניים של צייר. תביני, אבא שלך הכיר את הגוף שלי ככה בנגיעות, בעיניים עצומות, אבל הוא, הוא הכיר אותי מרחוק בעיניים פקוחות לרווחה במבטו העורג, כי גם אם הוא יכחיש את זה מאתיים פעם אני יודעת שהוא פשוט קינא. הוא קינא באביך והוא קינא לי הוא העריץ אותי ואהב אותי וכשהבין שאני אתך אבל לא ממנו הוא לא יכל לשאת את זה ומה שאני לא אשכח לו בחיים זה שהוא אמר לי פעם, הלוואי שכבר תהיי בהריון את תהיי אז כל כך יפה, נשים בהריון קורנות כל כך, יש להן כאילו הילה גדולה יותר, את מבינה בגלל זה חשבתי שזה אפילו ישמח אותנו, זה היה מוסיף עוד איזה ממד של עומק לציורים שלו כי אולי לך מבחוץ זה נראה כמו עבודה ככה פשוטה שכל אחד יכול לעשות אבל זה לא, תאמיני לי שלא, כי ציירים בניגוד לצלמי האופנה השטחיים של היום מחפשים גם משהו פנימי יותר. אבל קיוויתי שדווקא באותו יום הוא לא ישים לב, לא יודעת, מין אינטואיציה נשית כזאת שלא ייצא מזה שום דבר טוב, שזה פשוט לא הזמן הנכון. ואז... בגלל שהוא לחץ ואני גם התחלתי להיבהל שאולי אני חצופה וקשוחה מדי בחוף, הסכמת. והתחלתי להתפשט למולו, לאט לאט, בוחנת את העיניים שלו, פוחדת. וכשסוף סוף עמדתי ככה, עוצרת את הנשימה, מחכה שיקום וישתולל, את צריכה להבין – ככה זה ציירים, הם הפכפכים לפעמים. אבל הוא לא עשה כלום ואני התחלתי להירגע לאט לאט, נשמתי עמוק אבל לאט, לא לזוז, וניסיתי להכניס את הבטן כמה שיותר - תסלחי לי אם היה לך קצת צפוף ועמדתי ככה, מתוחה אבל בדיוק בתנוחה שהוא רצה הרבה הרבה זמן. זה היה אחד הציורים הארוכים שלו שבהם הוא בדרך כלל נתן לי הפסקה כל שעה-שעתיים. אבל הפעם, אף פעם לא יצא לי לעמוד כל כך הרבה זמן רצוף וחיכיתי שיסיים כבר ונעלה להפלגה. אבל הזמן עבר ועבר והוא לא סיים, היה לי ברור שכבר מזמן התחילו להעלות נוסעים ושבטח מקומות טובים כבר לא יהיו לנו אבל לא אמרתי כלום כדי לא להרגיז אותו ואחרי עוד זמן הוא פתאום אמר לי: חכי רגע, אני כבר חוזר, אל תזוזי, אני אוהב אותך בדיוק ככה. והשאיר את הכן, הצבעים, הציור ואותי על החוף והלך לרגע. אבל הוא התעכב, ולי התחיל להיות קר ומהמקום המוסתר בו עמדתי אי אפשר היה לראות לא את האנייה ולא את הנוסעים. לא היה לי שעון, לא יכולתי לדעת כמה זמן עבר. וחיכיתי וחיכיתי, אמרתי שהוא תכף יחזור. אף אומן לא ישאיר ככה יצירה שלו על החוף. אבל אחרי זמן שנראה כמו נצח העזתי להזיז את כפות הרגליים שלי שקפאו ואחר כך הידיים והצוואר הגב ואחר כך כבר את כל הגוף עד שהשתחררתי לגמרי וחשבתי – כשיחזור מיד אעמוד שוב. לבשתי על עצמי משהו והמשכתי לחכות אבל הציור שמאחורי הכן התחיל לנקר לי בראש. היה בינינו הסכם שאסור לי

להסתכל בציורים שלו בלי האישור שלו, זה כלל ראשון בכיבוד הפרטיות. אז בהתחלה שכחתי מהציור אבל אז כבר לא יכולתי. הרגשתי שאני מוכרחה להסתכל. נעמדתי, והתקרבתי לאט לאט, כי פחדתי שהוא יופיע כל רגע ואז אני אהיה מחוסלת. אז בדקתי שהשטח פנוי, עצמתי עיניים ובאתי מול הציור עמדתי לרגע אחד והתלבטתי אם לפתוח או לא ואז נשמתי שלוש נשימות עמוקות והתפללתי לאלוהים ופתחתי אותן בבת אחת. () ואז כמות שאני פשוט רצתי לכיוון שהלך, לחפש אותו, אבל לא הוא ולא האנייה היו שם. מה יכולתי לעשות, הייתי לבד היה כבר לילה, לא היה לי כלום, הייתי בהריון. את הלילה העברתי אבל ביום הייתי מוכרחה למצוא עבודה. זה מה שמצאתי ושם נשארתי. אותו לילה אני התחלתי שוב הכל מאפס ואולי לך זה לא נראה הרבה, הדירה הזאת שלנו, החינוך שלך, מה שיכולתי לתת לך שזה כנראה באמת לא מספיק, רציתי יותר אבל זה כל מה שהיה לי. מאז זה שתינו מול כל העולם ואני מקווה שזה לפחות ישכנע אותך לא לעשות שטויות כשאת צעירה כי אם הייתי מספיק חזקה ולא הייתי נעתרת לו באותו היום, הוא לא היה יודע על זה עד שכבר היינו באירופה ואז הכל כבר היה אחרת ומי יודע מה היה יכול לקרות אני הייתי מוצאת עבודה טובה יותר, הייתי יכולה לשלוח אותך לחוג הזה של הטיולים שכל כך רצית כשהיית ילדה. היינו יכולות להחזיק בבית כלב, היינו יכולות לנסוע לאירופה בלי בעיות. הכל יכל להיות אחרת כל מה שאני רוצה שתזכרי זה שעכשיו את בגיל כזה שהרבה טעויות אפשר לעשות ואחר כך להצטער עליהן לכל החיים, אני מה שהיה לי, כבר לא יהיה, וזה חבל. את לא מבינה כמה הרבה יש לך שאת ככה למדת טוב ויש לך אותי שאני תמיד אתמוך בך ותמיד אהיה אתך לא חשוב מה כי אני אוהבת אותך יקרה שלי יותר מכל דבר אחר בעולם ואת זה אני רוצה שאף פעם לא תשכחי שבשבילך וויתרתי על כל כך הרבה דברים אך ורק כי אני אוהבת אותך. אל תעשי שטויות מתוקה שלי. אל תחליטי החלטות קיצוניות כשאת עוד ככה, לא יודעת מספיק על החיים. תקשיבי למי שיש לה קצת יותר ניסיון, החיים לא קלים, לא קלים. ויש הרבה בורות שאשר ליפול. אני רק רוצה שתזיהרי ותחשבי שבע פעמים לפני שאת- אני כבר מדברת יותר מדי ומוכרחה ללכת. אני אשתדל, טוב. אל תדאגי, מתוקה, יאללה, תחייכי יהיה בסדר.

ניצן:

נו, אילנה את באה? מה זאת אומרת לאן. לספינה, כבר חודשים אנחנו מדברות על זה. עוד לא ארזת? אז יאללה, למה את מחכה? תארזי כבר! טוב, אני מתחילה לארוז לך, אני רואה שאם אני אחכה לך אז שום דבר לא יזוז. אה?! מה?! את לא בטוחה שאת באה?! נראה לך, את באה איתי עכשיו כמו ילדה טובה. אין דרך לחזור, כבר סיכמנו. מה זאת אומרת? עוד לפני כמה חודשים דיברתי אתך על זה ואמרת שזה נראה לך רעיון נהדר ושתחזרי מהטיול מספיק זמן קודם שתוכלי להתארגן "להירגע" ולדבר עם הפועלת שלך. חזרת, חודש מראש אבל תכף תגידי שגם זה לא מספיק לך כי את לא מאורגנת בכלל. אז פשוט תתחילי כבר. אז תשאירי לה פתק מה אני אגיד לך, זה יכול להיות אפילו יותר קל לשתיכן. את רואה אופציה אחרת חוץ מפשוט להיעלם ולא להשאיר סימן? עדיף פתק לא? את כנראה שלא הבנת אותי, את באה איתי נקודה. מאז שאנחנו בגן אנחנו הולכות ביחד לכל מקום את רוצה פשוט להרוג את כל זה עכשיו? לקטוע ככה. שאני אלך. אל תשחקי לי אותה עכשיו חוששת וכאלה תיראי שאנחנו ניהנה בסוף. אני באמת לא מבינה מה זה הגמגומים האלה. כל ההפגנות, הנאומים הגדולים, העמידה בצמתים וכשאת באה לשטח, כשסוף כל סוף צריך לעשות מעשה את משתפנת. את נשארת בבית ומשאירה לאחרים לעשות. זה יפה מאוד התנהגות מרשימה בהחלט בשביל מורדת. בדיוק ככה אנשים הפכו את העולם. ישבו בבית והסתכלו על האימא שלהם מייצרת בקבוקי קוקה קולה לרווחתם של כל ילדי החלוצים הנחשונים שהגיעו למדינה הזאת כדי להפריח את השממה. מה יש לי מהחלוצים? מה את נהיית לי פתאום רגישה לחלוצים? הסבא והסבתא שלך לא שומעים, אל תדאגי. כי בגלל החלוצים הנחשונים האלה השממה כבר בקושי קיימת. מה היה להם מהשממה. שוכנת לה שממה בנחת מיליוני שנים ופתאום מגיעים אנשים ממקום אחר בכלל, מעבר לים, ומחליטים שהיא לא מספיק טובה בשבילם, חסר לה קצת קקטוסים, יערות אורנים, למה לא? אקליפטוסים פה ושם בפרט איפה שיש ביצה מיותרת שכדאי למחוק, כי היא פשוט לא מריחה מספיק טוב בשבילם. ושלום על ישראל. חמישים שנה אחר כך מתפלאים שכל האורנים חולים במגפה קשה. להגיד לך מה? כואב גם לי לראות את העצים האלה ככה, גוועים במצוקוקוס שלהם אבל זה כל כך הגיע לנו. לפחות בזה יש צדק בעולם. רק שאנחנו לא מבינים את הרמז וממשיכים לשלוח זאטוטונים לשתילה כל ט"ו בשבט. ואת מוכנה לשבת בשקט, לקחת חלק בכל זה, בכל השחיטות הקטלנית הזאת, להישאר עם האימא שלך, הפושעת, היא הרי פושעת. את יודעת כמה בקבוקים החברה הזאת מייצרת כל יום. כל יום?! לאן היא חושבת שלוקחים את כל זה. שאנשים שותים את זה יחד עם הקולה המחורבנת. את תסלחי לי מאוד אבל עצם זה שהיא הסכימה מלכתחילה לעבוד במקום כזה, מוכיח שהיא פשוט פושעת. את יודעת מה? יותר גרוע. זה רצח. רצח של כל היצורים שלא

מסוגלים לחיות בגלל זה. של כל היצורים שישתו פעם ממי התהום המזוהמים שמתחת לאקוויפר של חירייה. אנשים כמו אימא שלך אחראים לתאונות מטוסים שמתרסקים בגלל האנפות שאוכלות בחיריה ואם היו שופטים אותם על זה הם הרי א היו יוצאים מהכלא לעולם! מה זאת אומרת? אי ידיעה לא פוטרת מאחריות לפשע. כמה זמן היא עוד תוכל להגיד שהיא לא יודעת? מספיק, כל זה עבר. בן אדם צריך לקחת אחריות על המעשים שלו, על החטאים שלו. היא הרי כבר יודעת, את הלא דיברת אתה על זה, נכון? אני מאוד מקווה שדיברת ... מה אני בכלל מצפה ממך הרי אם באמת היית מתעקשת אתה היא הייתה מקשיבה לך, הרי היא פשוט שפוטה שלך. אבל את פשוט נשארת כאן ומאשרת לה את כל ההתנהגות הזאת, את אומרת, או קי, כל זה טוב ויפה אבל זה גם לא כל כך נורא. לא מספיק כדי שתזיזי את התחת שלך נכון? אז למה באלוהים שמשוהו ישתנה בכלל אי פעם. לא יכולה? מה זאת אומרת לא יכולה? לא רוצה אולי, קשה לך, קשה לך תינוקת? מה חשבת, שזה יהיה קל? מתוקה שלי, אם אני הצלחתי אז גם את יכולה. לי לא היה רק אימא אחת פועלת להיפרד ממנה. היו לי זוג פסיכיאטרים פסיכויטיים שלא יוצאים לי מהוורידים מהבוקר עד הערב – תסדרי, תעשי, תקני- את כל הדברים הלא חשובים ושלושה אחים גדולים שהסתכלו עלי כאילו שאני הפסיכית. אבל יותר מכולם ביחד היה לי את... כן גם ממנו. כי כשעושים משהו צריך לעשות עד הסוף, לעשות את הקאט, לפתוח דף נקי עם התחלה חדשה לגמרי, חוץ מזה הוא לא יכול היה לסבול את הרעיון הזה, לא שאלתי אותו אבל זה השתקף בבירור מכל מבחנה שהוא מחזיק במעבדה החדשה והמסריחה שלו. מכל נוזל כימי דוחה שהוא מפיק מתחת למיקרוסקופים שלו. בדיוק כמו שאת הולכת לעשות את זה: באלגנטיות. טוב ברצינות. ואחר כך את באה איתי: היום לפסיכיאטר היה יובל, תראי מה זה. והמון אנשים חשובים מילאו לנו את הבית, מאוד חשובים ולא רק את הבית גם את הגינה. הם פשוט שרצו בכל מקום. שרצו ואכלו כמו בהמות. אבל האמת שטוב שהם אכלו כי יותר משהם הצליחו לדחוס לגופים המיוזעים שלהם ההוריים שלי דאגו לקנות. אז אחרי המנה העיקרית, שרק בזכות שההורים שלי פחדו מהמלחמת עולם שאני אעשה להם היא לא כללה בשר, אני עומדת במטבח ורואה את הפסיכיאטרית זורקת את כל המגשים האלה את יודעת, החד פעמיים מהאלומיניום, עם כל האוכל בתוכם, ותאמיני לי שהיה שם אוכל מספיק לפחות לשלוש שכונות מצוקה: פשטידות וסלטים, לחמים, אלוהים ישמור, היו שם דברים עם גבינות וביצים. לעזאזל, כולאים תרנגולת עוד לפני שהיא בוקעת בשביל שלנו יהיה מה לזרוק לפח. אונסים פרה, מתעלקים עליה לכל החיים, הופכים את הגוף שלה לאיזה כלי קיבול לנוזלים חסר ערך וכאילו למנת הסבל האינסופית הזאת אין כל משמעות כי אחר כך לא רק שהיא לא מועילה לאף אחד היא אפילו מזיקה לנו כשהיא נאגרת בשקיות האסטרונומיות. 2100 מגרשי כדורגל מלאים בגובה מטר זבל כל שנה בישראל בלבד! ואני מסתכלת איך הפסיכיאטרית ממלאה ככה לא רק אוכל, גם בקבוקי זכוכית של היין קברנה

שלהם ופלסטיק של השתייה הקלה והכלים החד פעמיים, מזל שאני התעקשתי לקנות אותם והם מנייר ממוחזר. וככה היא דוחפת את הכל ביחד ואלוהים יודע מה, פשוט רציתי להקיא במקום. איך שהיא מסיימת היא פתאום מסתכלת עלי ואומרת לי: "יאללה ניצן, צאי מההלם, תורידי את זה לזבל." אמרתי לה: "מה?" – "תורידי את זה." אמרתי לה: "נראה לך?" אמרה לי: "תקשיבי טוב, לי יש הרבה עבודה עכשיו להגיש קינוח וזה הרי היום של אבא שלך אז פשוט תעשי מה שאני מבקשת אותך פעם אחת בלי להתווכח, רק היום, או קי?" מה עשיתי? אמרתי לה "או קי" לקחתי את השקיות ושפכתי באמצע המטבח. ראיתי איך מתחילים לצאת לה פלוצים של מכוניות מהאוזניים אבל הפסיכיאטרית נשארה מאופקת ותבעה לדעת למה עשיתי את זה אמרתי לה: "אין בעיה, אני אזרוק את זה אבל קודם כל תמייני. למה לא בעצם? מה כל כך קשה? לומדים דברים כאלה בגנון: אלומיניום לחוד, פלסטיק, זכוכית, זבל אורגאני... ככה לפחות אפשר יהיה למחזר את זה." ואז ראיתי פשוט איך הפרצוף שלה קיבל צבע של עגבנייה אורגאנית והיא התקרבה אלי והאפילה אל מעבר להר הזבל שבאמצע המטבח שלה והביאה לי כזאתי סטירה שגם הלחי שלי בטח נראתה כמו איזו עגבנייה. אז הלכתי לחדר וטרקתי את הדלת כדי לסיים לארוז כמה שיותר מהר ולעוף משם ולבוא אלייך ושנצא כבר. תזכרי את זה. חוץ מזה לא שכחתי לספור בדיוק ארבע דקות. אחרי ארבע דקות בדיוק חברי היקר ייכנס כי הוא כזה מתחשב ורוצה לתת לי גם להירגע וגם שאני לא ארגיש לבד. הוא באמת חמוד. ובאמת אחרי ארבע דקות הוא נכנס עם כוס מים ביד. תשתי, תירגעי, אבל אני כבר באמת הייתי עצבנית נורא אז צרחתי עליו מה הוא מביא לי פתאום כוס זכוכית באמצע החיים לקחתי ממנו וזרקתי אותה על הרצפה. הוא הסתכל עלי מבולבל ומלמל מה קרה לי והסברתי לו בסבלנות כמובן, כמו שמגיע לו, שמליון שנה אחרי ששנינו כבר לא נהיה פה הכוס הזאת עדיין תדקור ברגל של הדינוזאורים החיזריים שיסתובבו פה ושם היא כבר נועדה לפצוע מישהו אז שלפחות יהיה מישהו שמגיע לו, מישהו שהוא בין האחראים לכל השואה האיומה הזאת שיצרנו פה במשך עשרת אלפים השנים האחרונות. וכדי לתת ממשות כלשהי לדברי לקחתי את אחת הזכוכיות ופצעתי את כף היד שלי, את רואה? כי גם אני, לא פחות מכולם אשמה. והוא פער עיניים לרגע מזועזע ואחר כך התקפל בכאב והסתובב כדי לנשום עמוק. את זה אני לא מבינה: אם הוא כל כך מזדעזע מקצת דם איך הוא בכלל מתכוון להיות רופא. אבל באותו רגע שהיה עם הגב אלי אני פשוט ידעתי, ידעתי שהנה יש לי את ההזדמנות החד פעמית לנער אותנו קצת, לעזור לכל העכברים המסכנים שהסתכלו עלי לפני שבוע דרך הכלובים שלהם כשביקרתי אותו בעבודה, זה היה כל כך נורא אילנה אני נשבעת לך שאם היית רואה את זה במו עינייך לא היית מתלבטת לרגע אם לבוא איתי עכשיו או לא היית באה כי היית מרגישה גם את, את אותה הדחיפות שלי לברוח, לברוח מכאן, מכל העינויים, הכאב והסבל פשוט לברוח כל עוד נפשנו כי זה נמצא בכל מקום מחלחל לנו לוורידים ומרעיל לנו את הנשמה. ואותו רגע

קצר, שהוא היה עם הגב אלי, פשוט ידעתי שזה הרגע הנכון לעשות מה שחייב להיעשות אז לקחתי סדין וניגבתי מהיד את הדם – שיהיה במקום הנכון. אני לא יודעת אם סיפרתי לך כמה זמן הוא מתכנן בשביל שנינו, שניסע לצפון ושזה יהיה מיוחד, הפעם הראשונה של שנינו ביחד ושלי בכלל בעצם. זה היה לו באמת חשוב, לרגש אותי ושתהיה לי חוויה מיוחדת. אבל איך יכולתי? איך יכולתי לקבל את זה בזמן שאני יודעת שמאחורי כל זה הוא מענה יצורים חפים מפשע ושאוּלִי, רק אולי, חלק מזה יכולתי למנוע. וכשהוא הסתובב ידעתי שהצלחתי, הוא לא היה צריך לדבר, המבט שלו אמר הכל. אבל ידעתי שאם כבר מכה אז שיהיה עד הסוף שיכאיב לו עכשיו. ואולי כל זה יגרום לו להבין. אחרי שראיתי מה שאתה עושה ליצורים הקטנים והאומללים ידעתי שאני לא יכולה להיות עם בן אדם כמוך. השבוע הייתי עם מישהו אחר, רואה? זה סוף הקשר שלנו. זה נגמר. אתה לא מכיר. וכדי שיאמין לי הוספתי – נפגשנו בהפגנה. את לא מבינה? כי לי יש את המחויבות שלי, את מבינה, כי זה עניין של אחריות. מבינה? לא, כי גם אני לא פחות מכולם אשמה, אשמה אשמה. הוא התקפל. הוא נשבר לגמרי, כלומר זה ממש כאב לו כל הקטע, בכה ממש, את בטח מתארת לעצמך. הוא כנראה באמת אהב אותי, פגעתי בו אני יודעת אבל זה לא יכול היה להיות אחרת. בשביל להזיז אותו מהחלום המפלצתי הזה של הרפואה הייתי מוכרחה לעשות משהו דרסטי. אחר כך? לא יודעת. עזבתי ובאתי אליך לגלות שאת לא בדיוק מי שחשבתי שאת, שאת תמיד מאכזבת ומילה שלך זה לא מילה. אז אני מקווה שעכשיו את מתאפסת על עצמך, עושה את ההחלטה הנכונה ובאה. כי זה או היום או לעולם לא. אני נוסעת ככה או ככה, הספינה של גרינפיס מפליגה היום ליפן ואני אתה. עכשיו הבחירה בידיך אם להצטרף או לא. לי כבר אין לאן לחזור. כשטרקתי היום מאחורי את כל הדלתות היה לי ברור שאת איתי לכן מה שיקרה לי היום אם אהיה שם לבד הוא בין היתר עניין שלך. אז יאללה פשוט בואי כבר, תפסיקי עם כל השטויות הרי לא בשביל עצמי אני לוחצת אני יודעת שגם לך רע פה, ושזה יעשה לך רק טוב אם תעשי עכשיו את הדבר הנכון. הרי אם היום לא תעשי את הצעד הזה כשאני כאן לדחוף אותך אני יודעת שאת פשוט תישארי כאן לנצח. הרי אין לך אופי משלך, לקום ולעשות מעשה. את באמת אטומה! בסדר אילנה, אני מאחלת לך הצלחה בהמשך חיך. לכי תעבדי עם אימא במפעל. תייצרי בקבוקים, אולי אפילו עם השכל שלך תקימי איזה סטרט אפ מוצלח ותעסיקי פקידות שישכפלו כל יום דונמים של יערות גשם למה לא? אני רק מבקשת ממך, עכשיו, כי אחר כך כבר יהיה מאוחר מדי, הרבה כרישים פוליטיים ילחצו עליך. שכשהחברה שלך תתפשט ותכבוש שטחים תשאירי לי את העץ היחיד שיהיה לי הבית ואולי אפילו תחשבי עלי רגע אחד ותזכרי מה שאת לעולם לא עשית. (יוצאת)

אילנה:

הי אימא, איך זה חזרת כל כך מוקדם? לא הלכת למסיבה בסוף? אבל למה? ככה פתאום יצא לך החשק? טוב, ואותו, ראית? באמת? נו, מה דיברתם? ספרי חוויות. למה? בן כמה הוא עכשיו? טוב זה גיל כזה, יכולת לצפות שהוא כבר... אפילו לא התקרבת אליו. הפיליפיניות הן מאוד טובות אני פוגשת כמה כשאני מבקרת אצל סבא. לא האמת שזה כבר לא כזה דחוף, דברים טיפה השתנו, כן, אפילו בשעות האחרונות, תשמעי הכל משתנה, כל רגע לא? זה יכול אולי לחכות למחר אם את רוצה, אם לא נוח לך עכשיו. אני חושבת שכדאי שתנוחי, אני אכין לנו ארוחת ערב ונשב לאכול. את בטוחה שזה מה שאת רוצה, אל תתרגזי. כי זה באמת כבר לא כזה דחוף, זה יכול לחכות. טוב, אם את מתעקשת. את לא רוצה אולי לשתות משהו לפני זה לא יודעת, טוב בסדר. תראי אימא אני... אני החלטתי, החלטות בקשר לחיים שלי, את יודעת זה מין גיל כזה שצריך כבר להחליט אחרת יהיה מאוחר ואני החלטתי כלומר, זה לא שבוער לי ולא שום דבר אבל אל תדאגי אימא אני לא, אני גם לא לסבית. לא, גם לא סמים. לא אימא את מכירה אותי, תפסיקי כבר. אבל אני, אני צריכה את העצמאות שלי כבר. אני לא יכולה להמשיך לגור כאן בבית. די אימא אני כבר מבוגרת מספיק, אל תלחצי. בגילי, יש כבר הרבה בנות שלא גרות עם ההורים יש כאלה שמתחתנות כבר בגיל הזה. לא זה לא יעזור. אל תחשבי אפילו לנסות לסדר לי דירה פה קרוב, זה לא שאני לא רוצה לראות אותך יותר אבל כל המקום הזה לא מתאים לי, לא גם לא בשכונה אחרת, אני שונאת את העיר הזאת, לא רוצה לגור כאן. גם לא בחלק המרוחק. זה לא יעזור לך. לא לא לא. גם לא ברמת גן, מה את חושבת איכפת לי ת"א או רמת גן. חדרה? כן. למה לא? לצאת מחרא אחד כדי להיכנס לשני. סליחה אימא אני לא רוצה להעליב אותך, אני אוהבת אותך. אבל את כבר יודעת שכל הערים האלה, זה לא בשבילי, המכוניות, הכבישים והחנויות עם כל המוכרים המסכנים שאף אחד לא קונה אצלם יותר מאז שהקניון פתוח. אני לא אוהבת להרגיש את כל האומללות הזאת כל הזמן מסביבי. לא יכולה עם כל זה, העיר הזאת מסריחה. עיר בכלל מסריחה, באופן כללי. כן, על העצים טוב? אני אחזור לגור על העצים, אוכל בננות ואשיר בוגה בוגה כל היום. טוב לך עכשיו? כן, אני אלך עירומה ויחפה וארקוד מסביב למדורה כשהקורבן עולה באש, בסדר? לא, כי מה את רוצה שאני אגיד לך, שאני רוצה את זה? שאני אוהבת להתנתק מכל מי שהכרתי ואהבתי ואני אוהבת עדיין, כי אני אוהבת עדיין אני אוהבת את כולכם, את כולם, כן גם מי שלא הכרתי, אהבה גלובלית כזאת, אין מה לשנוא, כל האנשים טובים, אין אנשים רעים, אין כוונות רעות, הכל זה מחולשה ואין רוע, לא! אין אנשים רעים, על זה אני מוכנה להילחם בציפורניים. ככה כי אין! אני ראיתי הרבה אכזריות, את יודעת אבל רוע – זה אני עוד לא ראיתי. ואני גם לא אראה. מה זה קשור לניצן? לא אני לא אהיה אתה. אם זה משנה לך

במשהו אז אני אפילו לא הכי בטוחה איפה היא עכשיו. זה לא בגללה אז פשוט תשכחי מזה או קי? תראי אימא בואי לא נסטה מהעניין. לא בדיוק, אני לא בדיוק עוברת דירה. כן, אני יוצאת מהדירה הזאת... אבל... אני לא עוברת לדירה חדשה. כן ברחוב, יחפה עם כל הנרקומנים. הרואין בוקר וערב בדיוק כמו שאת מכירה אותי. מה את רוצה שאני פשוט אלך ולא אגיד לך שום דבר? עכשיו תני לי להגיד ואל תתפרצי לי באמצע, תלמדי להקשיב, אימא אני לא מחנכת אותך אבל אני בן אדם מבוגר, לעזאזל ואנחנו יכולות לדבר כמו שני אנשים מבוגרים. לא כי אני עצמאית ומבוגרת ולא צריכה יותר אימא, אני צריכה חברה שתקשיב ותתמוך בי ולא איזו פולניה שתרדוף אחרי ברחוב עם סנדוויצ'ים וסוודר. או קי אז אני אגיד: בטיול האחרון, כן זה שהלכנו בירדן, עם כל החברה אז, כל החברה המשיכו ואני ככה נשארתי והכרתי שם כמה אנשים, זה קשור, תקשיבי. אני עוברת לגור בירדן. לא, לא בתוך המים על רפסודה, על הגדה. יש שמה זולות, אם יהיה לי נחמד אז אני אצטרף לאחת אם לא, אני אגור לבד. אפגוש אנשים. כן אני רצינית מה אני כבר צריכה יותר ממה שיש לי, שק שינה? קמח? מים, נייר טואלט, לא יותר. סבון אפשר לעשות מהאקליפטוסים. אל תדאגי אני אבוא לבקר. אני אוהבת אותך שכחת? אני אמצא איזו עבודה, רק כדי להיות עצמאית, שיהיה לי כסף לקמח, עגבניות, ספרים ונסיעות הביתה. אל תדאגי חשבתי על הכל. ואם שכחתי משהו אז אני... אני הרי לא נוסעת לארץ אחרת. נכון באיזשהו מקום אני אולי נוסעת לעולם אחר אבל טכנית הוא לא כל כך רחוק מכאן. בירדן. כמו שאנשים התקלחו שלא היה להם ברז. האדם הראשון לא נולד עם ברז ביד. וגם לא עם מחשב אימא! את בכלל מבינה מה אני מדברת אתך? איך אני אהיה מחוברת לאינטרנט. בפוטוסינתזה? תגידי לי, מה, את לא מבינה אותי, אני לא אהיה מחוברת לשום דבר. אינטרנט, עיתונים, טלפון כלום. שום דבר חוץ מלעצמי. לעצמי אני אהיה מחוברת ותאמיני לי זה מה שחשוב באמת. אימא, אני יכולה לבד, כן, אני מכירה אותם. לא. לא רק היכרות שטחית, כי מה שנראה לך שטחי הוא כנראה לא כל כך שטחי. הזולה הזאת, איפה שישנתי אצלם, אז אותם הכרתי. לא זוכרת איך קוראים להם, מה זה חשוב בכלל? לא, את לא מכירה אותם, אני יודעת, ככה, כי את לא מכירה אף אחד שחי על גדת הירדן כבר חמש שנים. אולי... אני לא משוגעת, אימא לא יודעת, אולי, אולי רק חמישה ימים, או חמישה חודשים או חמש שנים או לכל החיים, כן, אולי. אני לא אהיה עורכת דין, כי ככה, כי זה לא חשוב לי. באמת, אני רוצה לחיות, כאן ועכשיו. אני רוצה לאהוב, לא! להיות עו"ד זה המוות הבטוח, סליחה, אבל בשבילי לחיות זה להכיר, לפגוש, לאהוב, אנשים, ולא מאחורי דוכן נאשמים, לדבר להרגיש אלה החיים. אני יכולה, איך אני אסביר לך, כי ראיתי איך הם חיים, כי חייתי אתם יום אחד ולילה אחד והתאהבתי. לא, לא בהם, בדרך החיים שלהם, כן בחיים האלה, בשקט. הם מתעוררים עם השמש, מבשלים על מדורה, מדברים, פוגשים קוראים - עושים מה שחשוב באמת. כן, אמרתי, בחיים, לא לא באנשים. לא אמרתי סתם, נכון, אמרתי שהתאהבתי אבל

בדרך, כן אני בטוחה, אני יכולה לחיות בקבוצה אבל לא להתאהב בקבוצה, יש גבול גם לקומוניזם שלי לא? באחד מהם? גם לא... היה משהו אבל... לא את השם שלו אני יודעת. גם לא ממש התאהבתי בו אבל אני חושבת עליו, כן לא יודעת, זורמת, כמו הירדן. נראה, אולי.. אולי הוא כבר זרם בעצמו עם הירדן לכינרת, לים המלח או לאיזה מקום אחר. די! אל תעיזי להגיד את זה, ככה, כי זה לא דבר שאומרים, זה אסור, לא מדברים ככה, איך את יכולה. למה אני מתפרצת? כי אני מדברת אתך על בחור ואת אומרת לי אולי הוא זרם הלאה לעולם הבא? זה דבר להגיד?! זה כשאת מבקשת בכוח שאני אצרח! "אם זה לא היה נוגע לך לא היית מתעצבנת" לא נשבר לך מהמשפט הזה - אה? שמונה עשרה שנה שאני חיה עם המשפט הזה ולא נשבר לך. לא, אותו הכרתי בלילה. לא כל הלילה נועד לשינה ואם את רוצה לדעת באותו לילה לא ישנתי כמעט בכלל. כי באמצע הלילה חזרו אנשים מהר מרון אחרי איזו מסיבה ועשו רעש שהתעוררתי. היה ראש חודש אז עושים מסיבה, כן הם די דתיים. אני לא חוזרת בתשובה מה יש לך? כן, הוא גם היה דתי אבל לא כמו החרדיים שאצלנו. הוא מדבר יותר על מלחמת האור בחושך, גלגולים וכדור גדול של אור ואהבה, כאלה דברים. פעם הוא היה בישיבה אבל עכשיו הוא נודד בכל הארץ. אוף אימא מה אני עוד יודעת עליו? שהוא מקסים, שיש לו עיניים יפות. לא, לא דיברנו הרבה, עשינו דברים אחרים. מה שכל שיקסה חילונית עושה עם בחור ישיבה ישר על הרגע הראשון שהיא פוגשת אותו. אז אמרתי לך, לא נראה לי שיש לו נטיות התאבדות, כן אז דיברתי על זה, כי ככה, כי התחשק לי, בגלל זה זה נגע לי, אבל אימא... אני לא יודעת... את יודעת, את, שום דבר את לא לימדת אותי על הדת שלי ופתאום אני מגיעה לשם ורואה את הבחור הכי יפה שראיתי בחיים שלי, כן יש בחורי ישיבה יפים, אפשר לראות מעבר לזקן. ואימא, אני שכחתי באותו הלילה שזה אסור ורק אחר כך כשנזכרתי ואמרתי לו מתוך אותו הלילה הטהור ביותר בחיי "אל תיגע בי, זה אסור אני טמאה" זה כבר היה מאוחר מדי. והוא אמר לי: "לא, למה, בואי אלי, בואי", אמרתי לו "לא, זה אסור, אני טמאה", כי אני הייתי בנידה והוא נבהל ושמט את ידי והסתובב ומאז לא דיבר איתי יותר. ואימא, אני בכלל לא ידעתי כמה זה חמור, אני לא מבינה בדברים האלה. את לא לימדת אותי על זה שום דבר. יצאתי מהאוהל ורציתי לבכות אבל זה יצא לי יבש, רציתי גם שישמע, שיבוא ויגיד לי: "אילנה, זה לא נורא, אילנה, את מה שהיה אי אפשר לקלקל, אני לא כועס, אני לא שונא, את יקרה לי", אבל עבר זמן והוא לא יצא ובדיוק כשהוא כן יצא כבר מהאוהל ונעמד לידי הגיע עוד בחור ישיבה, אחד שדיברתי אתו ממקודם והתאהב בי אז הוא פשוט הלך ונעלם איפשהו. והבחור ישיבה השני, זה שבדיוק הגיע, ביקש לקחת אותי אל השיחים, לא אל תדאגי, הוא לא עשה לי שום דבר רע אבל הוא ביקש להיכנס איתי לקשר רציני, שזה משהו מאוד מיוחד בשבילו כנראה. הוא רצה לחבק אותי ואני אמרתי לו: "אל תיגע בי, זה אסור לך, ככה, כי זה אסור" והוא אמר: "לא זה מותר" ובכלל לא ידע על מה שהוא מדבר. הוא בכלל לא הבין שאני

מקללת אותו עם כל נגיעה, שאני נגועה, בנידה. ואני פחדתי שזה הראשון נמצא בין השיחים ונפגע ורציתי לחזור ולשכוח הכל אבל פתאום הייתה צרחה נוראית. אני לא ידעתי, כן פחדתי מזה. כי אני לא ידעתי אם זה כזה נורא ואולי הוא יכול גם לעשות לעצמו משהו והוא דיבר מקודם על החיים כאילו זה לא הדבר הכי חשוב בעולם. ואז לא ידעתי, היום אני יודעת, שאלתי איזה רבי. זה דין כרת, כן, כמו על אכילת עשרים ואחת אלף חזירים. אני המטתי דין כרת, על שני בחורים בלילה אחד. ושוב, זה השני, שישבתי אתו בחושך, בין השיחים, אמר לי שהוא רוצה להיכנס איתי לקשר רציני, שאני מיוחדת ומלאך, איזה מלאך? אני הייתי שטן... והוא רוצה אותי. אמר שהוא אוהב אותי וחיבק אותי בכוח. אבל אני לא יכולתי להחזיר לו כי ידעתי את מה שהוא לא ידע למרות שרציתי חיבוק, כל כך אני רציתי חיבוק, חיבוק גדול כזה, כמו שהיה לו, כמו שיש לך, כזה חיבוק אני רציתי. במקום זה הצלחתי לברוח ולקום ולהודות לו וחזרתי אל אחד המזרנים וניסיתי להירדם אבל לפני שנרדמתי, אז פתאום פחדתי, את יודעת, בלילה זה כאילו שפתאום יוצאים כל השדים של הפחדים והצווחה האיומה, והחטא הנורא וזה שהוא ככה פתאום נעלם. הייתי מוכרחה לשאול מישהו, מישהי, כדי לדעת, אבל הייתה רק אישה אחת, איזו בתיה, אז שאלתי את הבתיה הזאת אמרתי לה: את מבטיחה לא לספר, והיא נשבעה. כמה פעמים אני השבעתי אותה והיא נשבעה שהיא לא תספר אז סיפרתי לה והיא אמרה שזה לא כל כך נורא וגם גיחכה שהוא ככה נבהל. אני פגעתי בכבוד שלו. היא אמרה שהוא מקסימום ילמד לקח. אני הוצאתי את ההבטחה הזאת ממנה כמה פעמים עד שנרגעתי ויכולתי להירדם. אבל באמצע הלילה הגיעו אנשים מהר מרון. וזה השני, שאהב אותי, הוא רצה להגן עלי, כי הם עשו כזה רעש והיו שתויים. את זה סיפרתי? הוא קם וצעק: די שקט, יש פה אורחת ישנה, היא צריכה לקום מחר בחמש וחצי בבוקר, היה לו איכפת ממני, היה לו באמת איכפת והתחיל לריב אתם ככה. לא, מה פתאום מכות הם אנשים טובים כולם, נכון, או קי, הם לא מהסוג שהולך מכות, היו צעקות זה הכל. רציתי לקום ולהגיד משהו אבל גם התביישתי והם הרי ממילא חשבו שינתי וכשכבר עמדתי אולי בכל זאת להגיד פתאום בתיה הזונה הזאת, קמה ופתחה את הפה שלה: אל תגיד לי אורחת, באה ומטמאת פה את כל הגברים, נוגעת והיא בנידה, השיקסה הזאת, היא בנידה ועוד עם המכנסיים הקצרים שלה, השיקסה! יותר אנחנו לא מביאים לכאן בנות במכנסיים קצרים. אנחנו נסגור פה ולא ניתן לכאלה להיכנס. היא שיקסה. היא בנידה ומטמאת את כולם. והיא צרחה. היה לילה, ארבע לפנות בוקר, חשוך והחבר'ה שלי, לא יודעת איפה היו בנות שהיו אמורות להצטרף אלי ולא הגיעו. אפילו הוא שחזר בסוף לזולה אחרי השוטטות המבעיתה שלו ישן חזק. ואני הייתי לבד, זוכרת? כמו שאת סיפרת לי. אבל אני קמתי וארזתי את השק שינה, אמרתי להם, כששאלו, שאני הולכת, אם לא רוצים אותי פה אז אני אלך ובכיתי, כי זה היה כל כך... איך שהיא צעקה. אבל הם שהיו צעירים אמרו לי, אנחנו אוהבים אותך, אל תלכי עכשיו, זה לא כדאי בשעה

הזאת, תישארי לשתות תה, הם אהבו אותי, הם רצו שאשאר והיה לילה אז אני נשארת, ושתיתי תה כי בכל זאת לא היה טוב בפרדסים זרים לבד בלילה, בלי מפה. בחמש וחצי, אחרי שכבר היה קצת אור השארת לי מכתב ונפרדתי מהבחור השני, שביקש להמשיך איזה קשר, הלכתי, הסתובבתי שלוש וחצי שעות, עד שמצאתי את כולם. אבל בסוף מצאתי. והכל היה בסדר. עד עכשיו את הרי לא ידעת מזה שום דבר, נכון? ואת אומרת שאני לא יכולה להיות עצמאית, שאסור לי לקבל החלטות גדולות עכשיו, שזה מין גיל כזה. אני יכולה. עובדה! הסתדרתי לבד, וזה היה בסדר גמור. אני אסע לשם. מה כבר יהיה חסר לי. שום דבר. יהיה לי שמה הכל, אני יכולה... לא צריכה את המחשב והטלוויזיה, השטיח, עשן המכונניות המסריח, הבתים והברזים. לא צריכה, אני אסתדר, יכולה ורוצה בלי. יש שמה אפילו בחור שיוכל לתת לי חיבוק, הוא אמר שהוא אוהב אותי. ויש לו כזה חיבוק גדול. גם את אוהבת אותי אימא, אני יודעת. אני יודעת. גם אני אוהבת, אבל רע לי פה. מה אני אמורה לעשות? אבל את אימא שלי ולא סתם עוד איזו חברה! את צריכה להבין. אני צריכה ללכת... אמא.

